

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119286131
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6119286131.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcu: KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o., so sídlom 500 03 Hradec Králové, Československé armády 954/7, IČ: 24 785 199, Česká republika, zastúpený ŠMÍDA advokátní kancelář s.r.o., organizačná zložka so sídlom 058 01 Poprad, Námestie sv. Egídia 42/97, IČO: 47 255 773, proti žalovanému: C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX T. R., U. U. XXXX/X, zastúpený splnomocnenou E. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX T. R., E. XXX/XX, o zaplatenie sumy 843 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5Csp/41/2020-87 zo dňa 16. septembra 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5Csp/41/2020-87 zo dňa 16. septembra 2020 vo výrokoch I. a III. p o t v r d z u j e .

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej „súd prvej inštancie“, alebo „okresný súd“) výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 593,28 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 17.12.2016 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol. Výrokom III. okresný súd rozhodol o trovách prvoinstančného konania a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 40,68% do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd rozhodne o ich výške.

1.1. Súd prvej inštancie konštatoval skutkový a právny základ uplatneného nároku žalobcu, ktorý sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 843 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 17.12.2016 do zaplatenia, pričom právny základ nároku mal vzniknúť na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 612039320 zo dňa 7.7.2015, uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou Provident Financial s.r.o. so sídlom v Bratislave, ako veriteľom a žalovaným, ako dlžníkom, na základe ktorej veriteľ poskytol úver žalovanému vo výške 1.500 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať za dojednaných zmluvných podmienok. Žalovaný na úver zaplatil spolu sumu 657 eur, pričom žalovaná suma 843 eur predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 1.500 eur a zaplatenou sumou vo výške 657 eur. Súd prvej inštancie konštatoval, že aktívna legitímácia žalobcu je daná na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 16.12.2016, uzavretej medzi postupcom Provident Financial s.r.o. Bratislava a postupníkom KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o. Hradec Králové, v spojení s Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 16.12.2016. Uvedené skutočnosti žalovaný nerozporoval. Žalobca v žalobe poukázal na to, že úroky, poplatky, či iné plnenia, si od žalovaného neuplatňuje.

1.2. Okresný súd konštatoval aj procesné stanovisko žalovaného, ktorý okrem vznesenej námietky premlčania uplatneného nároku žalobcu tvrdil, že mu bol veriteľom poskytnutý úver v skutočnosti vo výške 850 eur, z čoho si veriteľ ihneď stiahol poplatok vo výške 222,45 eur, čiže úver mu bol poskytnutý len vo výške 624,45 eur. Na Zmluvu o spotrebiteľskom č. 612039320 zaplatil okrem splátok v sume 657 eur ešte tri úhrady spolu vo výške 125 eur, čiže spolu na úver zaplatil sumu 782 eur, z čoho vyplýva, že celý dlh zaplatil.

1.3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 52 ods. 1, 3, 4, § 517 ods. 2, § 100 ods. 1, § 101 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere (ďalej „Občiansky zákonník“, alebo „OZ“), v spojení s § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 1.2.2013), podľa ustanovení § 1 ods. 1, 2, § 2, § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej „ZoSÚ“), v spojení s ustanovením § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej „ObZ“). Súd v rámci právnej kvalifikácie konštatoval, že aj keď zmluva o spotrebiteľskom úvere predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 3 písm. d) ObZ), je zrejmé, že predmetná zmluva je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na žalovaného je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a právny predchodca žalobcu bol dodávateľ, osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na právny vzťah založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. OZ).

1.4. Následne sa súd prvej inštancie zameril v odôvodnení rozsudku na vysporiadanie sa s jednotlivými spornými skutočnosťami. Pokiaľ žalovaný v spore tvrdil, že úver mu bol poskytnutý nie vo výške 1.500 eur, ale vo výške 850 eur, z ktorej sumy mu bol odpočítaný poplatok vo výške 222,45 eur a dostal len sumu 624,45 eur, súd konštatoval, že žalovaný svoje tvrdenia v spore ničím nepreukázal. Naopak žalobca v spore preukázal, že žalovanému poskytol úver vo výške 1.500 eur a to nielen predloženou zmluvou uzavretou so žalovaným, ale aj Potvrdením o vyplatení pôžičky na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 612039320, z ktorého vyplýva, že žalovaný si vybral v hotovosti dňa 7.7.2015 sumu 100 eur a dňa 9.7.2015 sumu 1.400 eur.

1.5. Pokiaľ žalobca v spore tvrdil, že žalovaný zaplatil spolu sumu 657 eur, naproti tomu žalovaný tvrdil, že žalobcovi (presnejšie, jeho právnomu predchodcovi) zaplatil ešte sumu 125 eur, okresný súd na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že žalovaný predložil doklady zo dňa 28.09.2015 na sumu 50 eur, dňa 05.02.2016 na sumu 50 eur a dňa 19.01.2016 na sumu 20 eur. Žalovaný súdu nepreukázal tvrdenú úhradu vo výške 5 eur. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd prvej inštancie ustálil, že žalovaný na splátkach úveru zaplatil sumu 120 eur a celkovo zaplatil na splátky úveru sumu 777 eur. Aj keď žalobca poukazoval na to, že žalovaným predložené doklady - Potvrdenia o prevzatí v hotovosti, neobsahujú označenie mena, priezviska, pracovného zaradenia príjemcu a číslo zmluvy, súd mal na základe tvrdenia zástupkyne žalovaného zistené, že žalovaný s Provident Financial s.r.o. uzavrel len jednu zmluvu a žalobca svoje tvrdenia, že žalovaný mohol mať uzavretých s uvedenou spoločnosťou aj viac zmlúv, nepreukázal. Tieto skutočnosti nemôžu byť na ťarchu žalovaného ako spotrebiteľa.

1.6. Okresný súd potom zhrnul, že žalobca si v spore uplatnil sumu 843 eur ako rozdiel medzi výškou poskytnutého úveru 1.500 eur a zo strany žalovaného zaplatenej sumy 657 eur. Okresný súd pre úplnosť skonštatoval, že plnenie zo zmluvy v rozsahu úroku vo výške 233,01 eur, poplatku za garantovanú službu vo výške 244,04 eur, ako ani plnenie zo Zmluvy o poskytnutí služby Komfort, nebolo predmetom sporu. Keďže súd v spore ustálil, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 1.500 eur a žalovaný zaplatil na splátkach úveru celkovo sumu 777 eur (657 eur plus 120 eur), bolo by povinnosťou žalovaného zaplatiť žalobcovi nezaplatenú časť úveru vo výške 723 eur. Žalovaný však v spore vzniesol námietku premlčania a súd prvej inštancie ju vyhodnotil ako sčasti dôvodnú po tom, čo konštatoval, že žalobca podal žalobu na súd dňa 06.05.2019, čiže splátky nezaplatené pred 06.05.2016 sú premlčané. Posledná splátka podľa zmluvy bola splatná dňa 19.09.2016, z čoho vyplýva, že žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie nezaplatených splátok za obdobie od 06.05.2016 do 19.09.2016. Žalovaný mal splátky platiť v týždenných intervaloch a preto mu vznikla povinnosť zaplatiť na splátky sumu 593,28 eur (18 splátok). V tejto časti bola žaloba žalobcu dôvodná a súd prvej inštancie jej vyhovel. Nakoľko žalovaný je v

omeškani s plnením peňažného dlhu, okresný súd prisúdil žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z priznanej nezaplatenej istiny vo výške 593,28 eur od 17.12.2016 (deň nasledujúci po postúpení pohľadávky, tak ako si v spore uplatnil žalobca, za skoršie obdobie úrok z omeškania priznať nežiadal) do zaplatenia (výrok I. rozsudku). Keďže žalobca žiadal priznať úrok z omeškania zo sumy 843 eur, súd vo zvyšku v tejto časti žalobu zamietol, rovnako ako aj vo zvyšnej uplatnenej časti istiny 120 eur (843 eur mínus 723 eur) žalobu žalobcu zamietol (výrok II.).

1.7. Okresný súd s poukazom na hospodárnosť konania sa v spore nezaoberal zisťovaním, či zmluva obsahuje zákonom stanovené náležitosti, pretože predmetom sporu bola len suma tvorená nezaplatenou časťou istiny a predmetom sporu nebol zmluvný úrok a ani iné poplatky. Prípadné konštatovanie súdu o jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti by nemalo vplyv na rozhodnutie súdu.

1.8. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 a 2 CSP a s poukazom na výsledok sporu, v ktorom bol žalobca v konečnom rozhodnutí úspešnejší. Súd vyhodnotil úspech žalobcu v percentuálnom vyjadrení 70,34 %, úspech žalovaného predstavuje 29,66 % (v spore uplatnená suma 843 eur, žalobcovi priznaná suma 593,28 eur) a tak čistý úspech žalobcu potom predstavuje 40,68 % (70,34 % mínus 29,66 %). Súd poznamenal, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.) a podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam). Odvolateľ skonštatoval, že napadnutým rozhodnutím rozhodol okresný súd o povinnosti žalovaného zaplatiť sumu 593,28 eur spolu s úrokom z omeškania. Suma bola určená ako nepremišaná a neuhradená časť pohľadávky žalobcu voči žalovanému zo zmluvy o úvere, ktorou mal žalobca poskytnúť žalovanému sumu 1.500,00 eur. Žalobca preukazoval poskytnutie úveru spotrebiteľskou Zmluvou o úvere, ktorá obsahovala nezákonné podmienky poskytnutia úveru. Na pojednávaní dňa 16.09.2020 splnomocnená zástupkyňa žalovaného uviedla, že bola aj s manželom pri tom, ako zástupca žalobcu u nich doma podpisoval zmluvu o úvere so žalovaným. Postup pri poskytovaní úveru bol taký, že po podpise zmluvy dostal žalovaný v hotovosti sumu úveru, zníženú o úroky, odmenu sprostredkovateľa a prvú splátku (ktorá je podľa tvrdenia agenta Providentu najvyššia, ako je to aj rozpísané na prvej strane formulárovej zmluvy), čiže žalovaný prevzal sumu vo výške 624,45 eur. Žiadnu inú zmluvu a ani osobitné potvrdenia o prevzatí peňazí žalovaný so spoločnosťou Provident nepodpisoval. Formulárovú zmluvu vypisovala zástupkyňa spoločnosti Provident v byte žalovaného.

2.1. Odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie nezobral do úvahy svedeckú výpoveď matky žalovaného, pričom tá zároveň navrhla vypočutie otca žalovaného, ktorý bol tiež prítomný pri podpísaní zmluvy o úvere. Žalovaný podľa dokladov, ktoré boli predložené súdu prvej inštancie, splatil spolu sumu vo výške 728,00 eur, t.j. uhradil viac, ako bola skutočne poskytnutá suma úveru. Súd prvej inštancie nerozporoval spotrebiteľský charakter zmluvy a postavenie žalovaného, ako spotrebiteľa, avšak nevykonal navrhnutý dôkaz, ktorým by sa preukázala skutočná výška spotrebiteľského úveru, resp. nevzal do úvahy skutočnosť, že skutočne vyplatená suma úveru bola nižšia ako deklarovaná žalobcom. Odvolateľ uviedol, že nemá vedomosť o tom, že by podpisoval prevzatie sumy v hotovosti vo výške 1.500,00 eur. Stretnutie so zástupkyňou spoločnosti Provident sa uskutočnilo iba jediný raz, v byte jeho rodičov. Naďalej žalovaný zotrváva na tom, že celá suma úveru vo vyššie uvedenej výške 624,45 eur mu bola vyplatená pri podpise zmluvy. V závere odvolania poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 9Csp/1/2020-125, v identickej veci, kde sa súd zaoberal skutočnou výškou vyplatenej sumy úveru pri rozhodovaní o povinnosti žalovaného. V dôsledku skutočnosti, že súd prvej inštancie nevykonal všetky dôkazy, resp. na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolateľ navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril len v stručnosti a uviedol, že sa stotožňuje so závermi a rozhodnutím prvoinštančného súdu. Žalovaný vo svojom odvolaní neprináša ani novú argumentáciu, ani nové relevantné dôkazy, pričom žalobca má za to, že s predloženými námietkami sa súd už vysporiadal v dostatočnom rozsahu v odôvodnení prvoinštančného rozsudku. Žalobca preto navrhuje odvolaciemu

súdu, aby odvolanie žalovaného v plnom rozsahu zamietol a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa ustanovenia § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanoveniami § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v meritórnom výroku I. a v závislom výrokoch III. o trovách konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Odvolací súd vzhľadom na obsah spisového materiálu, ako aj dôvody odvolania konštatuje, že súd prvej inštancie náležite a správne zistil skutkový stav veci a v zmysle ustanovenia § 383 CSP je ohľadom skutkových tvrdení žalobcu a žalovaného viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil prvoinštančný súd. Je potrebné zdôrazniť, že žalovaný, ako odvolateľ, neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu prvej inštancie. Odvolací súd v súvislosti s odvolacími argumentami žalovaného zdôrazňuje, že odvolateľ nežiadal doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ustanovení § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolaním len spochybnil vyvodený právny názor súdu prvej inštancie na podklade vykonaného dokazovania a namietal dôvody a právne posúdenie vecí, pokiaľ prvoinštančný súd uviedol, akými úvahami sa spravoval a na podklade ktorých skutočností zaujal právny názor vyslovený vo výrokoch rozsudku. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o odvolaní vychádzal zo súdom prvej inštancie správne a dostatočne zisteného skutkového stavu a neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3, § 385, v spojení s ustanovením § 366 CSP).

6. Odvolací súd, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379 a § 380 CSP), tak konštatuje z obsahu spisu nasledujúce relevantné skutočnosti:

7. Právny predchodca žalobcu nebanková spoločnosť Provident Financial s.r.o. so sídlom v Bratislave, ako veriteľ, uzavrel so žalovaným, ako úverovým dlžníkom, Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 612039320 dňa 07.07.2015, na základe ktorej bol povinný poskytnúť žalovanému úver vo výške 1.500 eur, s úrokom vo výške 24,30 % ročne, čo je suma 233,01 eur a poplatkom za garantovanú službu vo výške 244,04 eur. Celková čiastka, ktorú sa žalovaný zaviazal zaplatiť v zmysle dojednaných podmienok, predstavovala sumu 1.977,05 eur, RPMN bola vo výške 63,97 % a priemerná RPMN 37,67 %. Žalovaný sa zaviazal úver splácať v 60. -tich týždenných splátkach, pričom výška každej splátky dlžnej sumy od prvej po predposlednú bola 32,96 eur a výška poslednej splátky dlžnej sumy bola 32,41 eur. Úver bol poskytnutý na dobu 60 týždňov a termín konečnej splatnosti poslednej splátky a konečná splatnosť úveru dlžnej sumy je siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia zmluvy. Splatnosť prvej splátky nastáva 20. kalendárny deň po uzavretí zmluvy a splatnosť každej ďalšej splátky nastane 7. kalendárny deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Konečným dňom splatnosti úveru a dlžnej sumy je deň splatnosti poslednej splátky, ktorým je siedmy deň 60. týždňa po dni uzavretia zmluvy.

8. Súd prvej inštancie, pokiaľ skúmal dôvodnosť a zákonnosť uplatneného nároku žalobcu, po tom, čo mal vyhodnotiť aktívnu procesnú legitimitáciu žalobcu v spore, správne právne posúdil vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako spotrebiteľský vzťah, na ktorý okrem príslušných ustanovení upravujúcich spotrebiteľské zmluvy v OZ, ako lex generalis, dopadá aj právna úprava lex specialis, obsiahnutá v ZoSÚ. Spotrebiteľský charakter právneho vzťahu nenamietal ani samotný žalobca. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že z hľadiska prieskumnej činnosti súdu aj ex offio prihliadať v spotrebiteľských zmluvách a v kontraktačnom procese dodávateľa so spotrebiteľom, ako spravidla slabšou zmluvnou stranou, na eventuálne neprijateľné zmluvné podmienky a taktiež z hľadiska povinnosti súdu skúmať obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere z hľadísk a kritérií aj osobitnej právnej normy - a to Zákona o spotrebiteľských úveroch, je zásadné v danej veci, že žalobca si z postúpenej pohľadávky, vyplývajúcej z posudzovanej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, neuplatňoval úroky z úveru, poplatky, ani iné plnenia, ktoré by mu vyplývali z osobitne uzatvorenej Zmluvy o poskytnutí služby Komfort, uzatvorenej dňa 07.07.2015. Predmetom sporu bol len nárok žalobcu na zaplatenie zvyšnej časti istiny úveru so zákonným úrokom z omeškania. Je potom akceptovateľný záver súdu prvej inštancie, ktorý s poukazom na hospodárnosť konania sa v spore nezaoberal zisťovaním, či zmluva obsahuje zákonom stanovené obligatórne náležitosti podľa ZoSÚ, pretože pokiaľ predmetom sporu nebol zmluvný úrok a

ani iné poplatky, aj prípadné konštatovanie súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru by nemalo vplyv na konečné rozhodnutie súdu.

9. Predmetom odvolania žalovaného je spochybnenie záveru okresného súdu, podľa ktorého má povinnosť doplatiť žalobcovi na posudzovanú sumu ešte 593,28 eur s príslušenstvom, ako sumy nepremĺčanej a neuhradenej časti pohľadávky žalobcu voči žalovanému.

10. Odvolací súd v súvislosti s odvolacou námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie nevykonal navrhované dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ako aj odvolaciu námietku, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávny skutkovým zisteniam, konštatuje z obsahu spisu, že pokiaľ žalovaný v rámci procesnej obrany tvrdil, že prevzal v hotovosti od zástupkyne žalobcu, ktorá s ním uzatvárala zmluvu o spotrebiteľskom úvere, len sumu 624,45 eur, teda tvrdil, že pôvodný veriteľ mu poskytol v skutočnosti úver len v tejto výške, zostali v spore tieto skutkové tvrdenia žalovaného nepreukázané. Odvolací súd konštatuje aj určitú nezrovnalosť a nejednoznačnosť v tvrdeniach žalovaného, ktorý v procesnom podaní - vyjadrenie k výzve okresného súdu, datovaného dňa 10. 7. 2020, uviedol, že spoločnosť Provident Financial, s.r.o., mu poskytla úver vo výške 850 eur, čím si mal veriteľ stiahnuť nešpecifikovateľný poplatok vo výške 222,45 eur ako „disponentný poplatok“, čiže reálne mu mal byť poskytnutý úver len vo výške 624,45 eur. Odvolací súd konštatuje, že matematickým rozdielom medzi tvrdenou sumou poskytnutého úveru vo výške 850 eur a tvrdeným stiahnutým poplatkom vo výške 222,45 eur vychádza rozdiel 627,55 eur a odvolaciemu súdu potom nie je zrejmé, ako žalovaný dospel k tvrdenému reálne poskytnutému úveru vo výške 624,45 eur. Táto nezrovnalosť je však len jednou z nezrovnalostí v skutkových tvrdeniach v rámci procesnej obrany žalovaného. Pokiaľ tento v štádiu prvoinštančného konania tvrdil, že okrem žalobcom nespochybnenej výšky platieb/splátok zaplatených na predmetný úver vo sume 627 eur, zaplatil ešte 3 ďalšie úhrady spolu vo výške 125 eur, reálne však preukázal potvrdeniami o prevzatí hotovosti zo dňa 8. 9. 2015 (50 eur), dňa 19. 1. 2016 (20 eur) a dňa 5. 2. 2016 (50 eur) prevzatie dokopy len sumy 120 eur zo strany pôvodného veriteľa, pričom rozdiel 5 eur nedokázala splnomocnená zástupkyňa žalovaného na pojednávaní konanom dňa 16. 9. 2020 pred súdom prvej inštancie nijako zdôvodniť a ani preukázať. Odvolací súd z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie konštatuje, že súd uvedené platby vo výške 120 eur aj napriek tomu, že neboli označené identifikačným číslom konkrétnej úverovej zmluvy, v prospech ktorej boli údajne neidentifikovateľným zástupcom pôvodného veriteľa prevzaté, boli napriek tomu v prospech spotrebiteľa súdom vyhodnotené ako platby prijaté pôvodným veriteľom v prospech práve posudzovaného spotrebiteľského úveru.

11. Na základe uvedeného potom súd prvej inštancie vyhodnotil, že mal žalovaný, ako úverový dlžník povinnosť zaplatiť v prospech posudzovaného spotrebiteľského úveru ešte sumu 777 eur, pričom súd prvej inštancie vychádzal zo skutočnosti, že právny predchodca žalobcu, ako pôvodný veriteľ, poskytol úver žalovanému vo výške 1500 eur a zohľadnil ako platby na tento úver žalobcom nespochybnené splátky vo výške 657 eur a súdom prvej inštancie v prospech účtu pripočítané platby hotovostných vkladov v sume 120 eur. Odvolací súd konštatuje, že nemožno namietat ani vytknúť súdu prvej inštancie, pokiaľ ustálil výšku skutočne poskytnutého úveru žalovanému zo strany pôvodného veriteľa vo výške 1500 eur, pretože ako súd prvej inštancie správne konštatoval, žalovaný svoje skutkové tvrdenia a procesnú obranu v spore, že mu pôvodný veriteľ v skutočnosti poskytol len úver vo výške 624,45 eur, ničím nepreukázal. Je v sporovom konaní, v ktorom prevažuje zásada kontradiktórnosti a dôkaznej povinnosti, nespochybniteľné, že len samotné tvrdenia strany sporu, pokiaľ nie sú hodnoverne v konaní pred súdom preukázané, neobstoja. Súd prvej inštancie tak správne vychádzal zo skutočností, ktoré naopak preukázané mal a ktoré neboli protistranou hodnoverne vyvrátené - a to z listinných dôkazov, ktoré žalobca predložil súdu a ktorými preukázal, že pôvodný veriteľ poskytol dlžníkovi - žalovanému úver vo výške 1500 eur tak, ako bolo jednak deklarované v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorú žalovaný vlastnoručne podpísal (táto skutočnosť nebola žalovaným spochybnená v spore), a taktiež súd prvej inštancie ohľadom záveru o výške poskytnutého úveru vychádzal aj z predloženého listinného dôkazu - Potvrdenia o vyplatení pôžičky na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 30. 6. 2018 (obsiahnutého na č. I. 13 p.v. spisu), ako aj ďalšieho listinného dôkazu a to Vyhlásenia ku karte Provident zo dňa 7. 7. 2015 (č. I. 15 spisu), v ktorom vlastnoručným podpisom žalovaný potvrdil, že prevzal predplatenú platobnú kartu Provident vzťahujúcu sa na konkrétnu zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Na základe uvedených listinných dôkazov potom súd prvej inštancie správne vyvodil skutkové závery ohľadom ustálenia poskytnutej výšky spotrebiteľského úverov tak, ako to tvrdil žalobca v

žalobnom návrhu, pretože žalovaný v spore neprodukoval žiadne relevantné dôkazy preukazujúce opak a spôsobilé hodnoverným a relevantným spôsobom spochybniť listinne preukázané tvrdenia žalobcu.

12. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie nezohľadnil a nevzal do úvahy „svedeckú výpoveď matky žalovaného, pričom tá zároveň navrhla vypočutie otca žalovaného, ktorý bol tiež prítomný pri podpisovaní zmluvy o úvere“ odvolací súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že na pojednávaní konanom dňa 16. 09. 2020 pred súdom prvej inštancie matka žalovaného nebola vypočutá ako svedkyňa, a teda nepodával svedeckú výpoveď (ktorú by eventuálne súd prvej inštancie mal zohľadniť), ale bola súdom prvej inštancie vypočutá ako splnomocnená zástupkyňa žalovaného (teda v odlišnom procesnom postavení ako svedok) ku skutkovým tvrdeniam žalovaného a to za účelom odstránenia nejasností vyplývajúcich z písomného stanoviska žalovaného. Odvolací súd jednak z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 16. 9. 2020, ako aj vypočutím si zvukového záznamu z predmetného pojednávania konaného pred súdom prvej inštancie, jednoznačne konštatuje, že na výzvu súdu prvej inštancie, aby splnomocnená zástupkyňa žalovaného predložila súdu dôkazy o tom, že žalovaný dostal k rukám len sumu 850 eur, nenavrhol žiadne dôkazy (teda ani vlastnú svedeckú výpoveď, ani tvrdenú svedeckú výpoveď otca žalovaného), pričom ako zo zvukového záznamu z predmetného pojednávania, tak aj zo zápisnice o pojednávaní, jednoznačne vyplýva, že na výzvu konajúceho súdu vo vzťahu k prítomnej splnomocnenej zástupkyňi žalovaného, aby sa vyjadrila k vykonanému dokazovaniu a k právnej stránke veci, prípadne, aby navrhla ďalšie dôkazy, ktoré žalovaný v konaní mieni predložiť, zástupkyňa žalovaného uviedla nasledujúce procesné stanovisko : „ Tak ako syn napísal v odvolaní za tým si stojí. Trvá na tom, že už nie je nič dlžný. “ Následne potom súd prvej inštancie po takomto vyjadrení a na základe toho, že neboli žiadne návrhy na ďalšie dokazovanie v spore, následne vyhlásil uznesenie, ktorým súd dokazovanie vyhlásil za skončené. Odvolací súd tak konštatuje, že do momentu vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania žalovaný nenavrhol žiadne ďalšie dôkazy, ktorými by v spore preukázal svoje skutkové tvrdenia ohľadom poskytnutia úveru v ním tvrdenej fyzicky prevzatej sume len vo výške 624,45 eur.

13. Vychádzajúc z čl.8 Civilného sporového poriadku, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

14. Podľa čl.15 ods. 1 CSP, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

15. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

16. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

17. Podľa ustanovenia § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

18. Nakoľko odvolateľ je spotrebiteľ, pričom, ako už odvolací súd konštatoval, v štádiu prvoinštančného konania nenavrhol vykonať dôkazy svedeckými výpoveďami matky a otca žalovaného, ale takýto návrh eventuálne vyplýva až z podaného odvolania, považoval odvolací súd v tomto smere za potrebné skonštatovať neprípustnosť takýchto návrhov na doplnenie dokazovania až v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd poukazuje na to, že nová právna úprava postupu súdu v procese dokazovania obsiahnutá v CSP sa výrazne odlišuje od právnej úpravy v predošlom procesnom kódexe Občianskeho súdneho poriadku. Podľa novej právnej úpravy môže súd zásadne vykonať iba tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu, resp. môže prihliadať iba na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej

obransy vrátane hmotnoprávných námietok, ktoré strany sporu uplatnili v konaní pred súdom. Proces dokazovania je teda v právnej úprave obsiahnutej v CSP vybudovaný výlučne na princípe prejednávacom, dôsledne rešpektujúc princíp kontradiktórnosti sporového konania, ako aj na koncentračnej zásade. Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu, táto sa v novej právnej úprave podľa CSP presúva na procesné strany. Výnimočne súd však môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré strany nenavrhli, ak je to potrebné pre rozhodnutie vo veci, ale iba v tých sporových konaniach, v ktorých to zákon explicitne umožňuje. Ide (okrem iných) aj o spotrebiteľské spory, v ktorých súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhoval, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Takýto postup je odôvodnený zvýšenou mierou ingerencie súdu ako orgánu ochrany práva do spotrebiteľských právnych vzťahov. Odvolací súd uvádza, že zákonná koncentrácia konania v zmysle § 154 CSP predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie v zmysle § 153 CSP. Povaha spotrebiteľského sporu a postavenie spotrebiteľa ako objektívne a prirodzene slabšej strany právneho a procesnoprávneho vzťahu však vylučujú uplatnenie prísnej koncentrácie konania, typickej pre všeobecné sporové konania. Z tohto dôvodu spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, čo nepochybne vyplýva z ust. § 296 CSP (vyhlásenie rozhodnutia vo veci samej súdom prvej inštancie, ktoré ustanovuje zákonnú koncentráciu v spotrebiteľských sporoch).

19. Z obsahu spisu tak, ako to už konštatoval odvolací súd v bode 12. odôvodnenia tohto rozsudku, nesporne vyplýva, že žalovaný písomne, resp. jeho splnomocnená zástupkyňa ústne na pojednávaní, nenavrhli vykonať dokazovanie svedeckými výpoveďami, takúto okolnosť prvýkrát uviedol žalovaný až v odvolaní, v rámci odvolacieho konania, teda až po tom, ako súd prvej inštancie vyhlásil uznesenie o skončení dokazovania. Odvolací súd preto na eventuálne doplnenie dokazovania svedeckými výpoveďami neprihliadol. Keďže sporové konanie, vrátane spotrebiteľských sporov, sa spravuje zásadou koncentrácie konania, čo nepochybne vyplýva z ust. § 296 CSP, podľa ktorého spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, strany sporu nie sú oprávnené vykonať niektoré procesné úkony kedykoľvek v priebehu konania, ale iba v určitom štádiu konania. Ak procesný úkon strany nie je vykonaný včas, nespôsobuje procesnoprávne účinky. Absencia procesnoprávných účinkov sa prejaví v tom, že súd (rozumej aj odvolací) na procesný úkon (návrh na doplnenie dokazovania v odvolacom konaní) neprihliada. Odvolací súd uvádza, že žalovaný v podanom odvolaní nepoukázal a ani netvrdil žiadne skutočnosti, vyplývajúce z ust. § 366 CSP, teda, že by odvolateľ nemohol navrhnúť doplnenie dokazovania pred súdom prvej inštancie bez svojej viny (§ 366 písm. d/ CSP). Bolo však úlohou odvolateľa v odvolaní dokázať, že nové prostriedky procesného útoku, resp. nové prostriedky procesnej obrany, ktoré uvádza, resp. navrhuje vykonať až v odvolacom konaní, nemohol v doterajšom priebehu konania do momentu vyhlásenia dokazovania za skončené použiť bez svojej viny. Keďže tento predpoklad žalovaný nespĺnil, námietku nedostatočného dokazovania, resp. nevykonania dokazovania, odvolací súd vyhodnotil ako neprípustnú.

20. Pokiaľ teda až v štádiu odvolacieho konania žalovaný vzniesol námietku potreby eventuálne doplniť dokazovanie, vzniesol ju oneskorene a odvolací súd už na túto procesnú obranu v štádiu odvolacieho konania v zmysle § 366 CSP, neprihliadol. Odvolací súd uvádza, že žalovaný v podanom odvolaní nepoukázal a netvrdil žiadne skutočnosti, vyplývajúce z ustanovenia § 366 CSP, ktoré by eventuálne pripúšťali túto námietku ako prípustnú novotou v odvolacom konaní. Keďže tento predpoklad žalovaný nespĺnil, na novoty v odvolacom konaní odvolací súd nemohol prihliadnuť.

21. Možno potom zhrnúť, že právne a skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie meritórne rozhodol, boli vecne správne. Odvolací súd preto, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a po zvážení všetkých relevantných skutočností rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom meritórnym výroku I. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 ods. 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. V nadväznosti na vecnú správnosť meritórneho výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, je potom vecne správny aj závislý výrok III., ktorým súd prvej inštancie v súlade so zásadou zohľadnenia miery procesného úspechu a neúspechu strán sporu, vyplývajúcej z ustanovenia § 255 ods. 1 a 2 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP, po tom, čo konštatoval čiastočný procesný úspech žalobcu v pomere 70,34%, čomu potom zodpovedá čiastočný procesný úspech žalovaného v pomere 29,66%, potom vyhodnotil čistý procesný úspech žalobcu v pomere 40,68% a priznal žalobcovi nárok na náhradu

trov konania voči žalovanému v tomto rozsahu. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 ods. 2 CSP ako vecne správny potvrdil aj v závislom výroku III. o trovách prvoinštančného konania.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalovaný, ako v odvolacom konaní v celom rozsahu procesne neúspešná strana sporu, je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške, v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).